

Φασουλής και Περικλέτος, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Π.—Συλλογισμένως φανέσαι και γέρνεις τὸ κεφάλι...
στοιχηματικῶ, Φασουλῆ, πῶς ἤλθες τέρτοςος πάλι.

Φ.—Δὲν ἔπαιξα, βρὲ Περικλῆ...

Π.— Ποιανοὺ τὰ λῆς; ἐμένα;

Φ.—Δὲν ἔπαιξα...σοὺ ὀμιλῶ σωστά και τιμημένα.

Π.—Βρὲ ἄνιτε νὰ κουρευέσαι κι' ἐμένα δὲν γελῆς...

αὐτὰ τὰ κουρουρέζαλα ἄλλου νὰ τὰ πουλῆς.

Φ.—Ἐκάθισα 'στὸ στήθι μου μετὰ τῆς γυναικὸς μου.

Π.—Τότε θὰ πῆ πῶς ἐφθασε συντέλεια τοῦ κόσμου.

Φ.—Θυμηθῆκα τὸν μπακαρᾶ, τὸ ἓνα και τὸ ἄλλο,

κι' εἶπα κι' ἐγὼ 'στὴν τράπουλα τὸν πόντο μου νὰ βάλω,

μὰ ἓνας ἄλλος Φασουλῆς μὲ γνώσι πὶο πολλῆ

ἀπὸ αὐτὸν τὸν μασκαρᾶ, ποὺ τώρα σοὺ μιλεῖ,

ἐφάνη ὡς ἐκ θαύματος 'στὸν δρόμο μου μπροστὰ

καί τέτοια λόγια, Περικλῆ, μοὺ 'μίλησε σωστά:

«Ἐσὺ, μωρὲ, τὴν τύχη σου τὴν εἶδες ἔως τώρα,

καλοῦς εἰσεύρεις πάντοτε σοὺ ἔδωσε σπαλιόρα,

κι' ὅσα λιανὰ κι' ἂν ἔπαιξες ἐπῆγαν 'στὰ χαμένα...

»νὰ θλους εἶναι τὸ χαρτί, ἀλλ' ὄχι και γιὰ σένα.

»Νὰ γίνης τυχερὸς και σὺ δὲν θὰ τὸ καταφέρῃς,

»τὸ ροικικὸ σου τῶμαθες, τὴν μοῖρα σου τὴν ξέρεις,

»πῶς πότε φράσσα ἐργεσαι και πότε δὲν πληρόνειςαι.

»και δίχως κάλπικο λεπτὸ 'στὴν τσέπη ἡμερόνειςαι.

»Ὅταν και σὺ, βρὲ Φασουλῆ, 'στὸν κόσμον ἐγεννήθης

»οὐτιδανός, ἐλειειός, ἀγροτικός, κακοθήης,

»ἢ Μοίραις ποὺ σ' ἐμοῖραναι σοὺ ἔδωσαν κατὰρα

»ἀπὸ παιγνιόδια τυχερὰ νὰ μὴν ἰδῆς πεντάρα,

»νὰ γάνης πάντα και παντοῦ και πόντο νὰ μὴν πιάνης,

»και πάντοτε ἀπένταρος νὰ μένης μεπελιδάνης.

»Λοιπὸν ἐφέτος, Φασουλῆ, ἂν θέλῃς τὸ καλὸν σου,

»μὴ θυσιάσης 'στὰ χαρτὶ οὐδ' ἓνα ὀβολὸν σου,

»ἄλλως τρεῖς ἀλλοίμονον 'στὴν τύχη σου, Χαγᾶρι,

»πολὺ ὀργήγορα θὰ ὄγῃς 'στοὺς δρόμους μὲ ταγᾶρι.»

Ὁ γνωστικός ὁ Φασουλῆς τοιαῦτα μοὺ ὀμίλησε

και ὄστερα γλυκὰ γλυκὰ 'στὸ μάγουλο μ' ἐφίλησε,

κι' ἐγὼ ἀπὸ τὸ σπῆθι μου ὄβγηκα λίγο ἔξω

και μοναχός μου ἔλεγα ἀνὰ παίξω, νὰ μὴν παίξω;»

Τοιαῦτα οὐν κατὰ θυμὸν και φρένα ἐμερμηρίζα

και τράπουλα, βρὲ Περικλῆ, ἀπὸ παντοῦ ἐμοῖριζα,

κι' ἐφάνησαν ὡς φάσματα ἐμπρός μου ἐν τῷ ἄμα

ὁ Ρήγας ὁ ἀθάνατος, ὁ Φάντες, και ἡ Ντάμα,

και εἶδα πῶς ἐκέρδιζα, βρὲ Περικλῆ, σὸν Ρήγα

κι' ἐγέλασ' ἀπὸ μέσα μου και πάρολι τὸν πῆγα,

και σέτε τὸν ἐτράβηξα και σότος ἤλθε πάλι,
κι' ἀμέσως ἐμακάρισται τὴν τύχη μου οἱ ἄλλα.

Και σ' ὅποιο ἤθελα χαρτὶ τὸν πόντο μου νὰ βάλω,

εἰς τὸ ἐνιαί, 'στὸ τέσσερα, 'στὸν Φάντε, 'στὸν Καββά

δὲν ξέρω πῶς ἐτύχαινε νὰ βγαίνει παραγρήμα

τὸ πρῶτο εἰς τὸ κόψιμο και σότο ἀλὰ πριμα.

Μ' αὐτὰ και ἄλλα ὄνειρα, ποὺ νύκτα και ἡμέραν

πλανοῦν τὸν νοῦν μας, Περικλῆ, 'στὴν πλάνον ταύτη

κατὰ τὴν Λέσχη 'τράβηξα πιστεύων πῶς κι' ἐφέτος

δὲν θ' ἀπομείν' ὡς ἄλλοτε ἱππότης νέτος σκέτος

και ὄλων μου τῶν θηλασκῶν θὰ ἐτοιμάσω προτκα,

μὰ μόλις τὸν ἐξώπορτα μισάνοιξα κι' ἐμπήκα,

ἔ γνωστικός ὁ Φασουλῆς ἐμπρός μου ἐπεφάνη

κι' ἀμέσως ἀπὸ τὰ μαλλιά τῆς κεφαλῆς μὲ πιάνει,

καθὼς ποτὲ κι' ἡ Ἀθηνᾶ τὸν ὄϊον Ἀχιλλέα,

και μὴ, μοὺ λέγει, προχωρῆς, ὡ κᾶρα ψωραλέα.

Μὴν τρέφειςαι μὲ σχέδια μεγάλα και παμπόνηρα,

μὴν ἀπατάσαι, δυστυχῆ, μ' ἐλπίδας μὲ μὲ ὄνειρα.

ὅ, τι φαντάζεται ὁ νοῦς και ἄληθες δὲν εἶναι,

σκέφου καλὰ τὸ παρελθὸν και τὸ παρὸν σου κρίνει,

κι' ἀμέσως πίσω γύρισε και κέρδη μὴν ἐλπίσης,

ἂν θέλῃς τὸ κεφάλι σου νὰ μὴν ξανακτυπήσης.

Αὐτοῦς τοὺς λόγους, Περικλῆ, σωστοῦς κι' ἐγὼ τοῦ

καὶ δίχως τίποτα νὰ πῶ ἀπὸ τὴν Λέσχη ὄβγηκα,

ὅμως ἐνὶ ἐγύριζα 'στὸ σπῆθι μου ἡσύχως

φωνῆς μεγάλης ἔφαρμα μ' ἐτάραξεν ὁ ἦχος.

Π.—Και ἡ φωνὴ τί ἔλεγε;

Φ.— 'Στὰ λόγια μὴν προσέβη

και εἰς τὴν Λέσχη γύρισε ὀργήγορα νὰ παίξης.

Ἐφέτος πικὰ γιὰ σίγουρα ἡ τύχη σου θ' ἀλλάξῃ,

ἐφέτος μὲ τὰ κέρδη σου ὁ κόσμος θ' ἀλαλάξῃ,

και σὺ μοναχός σου θὰ λῆς κ' ἔμωρὲ μὰ τείναι τοῦτα;

και 'στὸ σπουδαῖον δάνειον θὰ ἐγγραφῆς τὸ Σγούρι.

Π.—Και σὺ ἐξαναγύρισες;

Τὶ διάβολο νὰ κάνω!...

ἀλλ' ὅμως μόλις 'πάτησα 'στὴν πρώτη σκάλ' ἀπάνω

ὁ γνωστικός ὁ Φασουλῆς μ' ὀργῆν φανεῖς μεγάλην

ἀμέσως μ' ἐξεκουμπισε κακῆν κακῶς και πάλιν.

Π.—Και τέλος πάντων ἐφυγες;

Φ.— Τὸ φύσημά μου πῆρα

ἀλλὰ γελῶσα καθ' ὁδὸν μ' ἐφαίνετο ἡ Μοῖρα

Χριστέ, ἀπὸ τοὺς πόνους τὸν Θεοδωράκη λύτρωσε..
Καλόγερος βαρβάτος ἔστων οὐρέοιο τοῦ ἑξούτρωσε.

καὶ ὄνειρα δὲν ἔπαυαν χρυσᾶ νὰ μὲ πλανοῦν
καὶ ξαναπῆγα κι' ἔφυγα καὶ εἶπα κατὰ νοῦν :
« Στ' αὐγὰ σου τώρα κάθισε, βρέ Φασουλῆ τρελλέ,
» λησμονῆσε διὰ παντός καὶ Ρήγα καὶ Βαλέ,
» ἄς μὴν ξυπνᾷ ἡ τράπουλα καὶ τὰ δικά σου αἵματα
» καὶ παύσε ἀπὸ σήμερα νὰ παίξης καὶ ἴσ'τὰ ψέμματα.
» Ποτέ μου δὲν εἰμπόρεσα χαίρι νὰ ἰδῶ
» διότ' ἡ βασιλεία μου δὲν εἶναι ἀπ' ἐδῶ,
» ἂν δὲ ἡ βασιλεία μου ἔστων κόσμον ἦτο τοῦτον
» ἴσως εἰς ἀπροσδόκητον θὰ ἐνετρώψων πλοῦτον
» καὶ ἴσως θὰ ἐκέρδιξα ὡς τώρα ἴσ'τὰ χαρτιὰ
» κι' ἱππότης ὑπερήφανος θὰ ἴσ'κωνα ταυτιὰ.
» Ὅρσε λοιπὸν δὸς φάσκελα ἴσ'των Ρήγα καὶ ἴσ'των Ἄσσο,
» εἰς τὸ ἐξῆς τὴν τράπουλα ποτέ μου δὲν θὰ πιάσω,
» ἀλλ' οὔτε θὰ μ' ἀνησυχῇ γλυκὺς κοκκάλων
[κρότος,
» κι' ἴσως ἴσ'των μέλλουσιν ζῶνι νὰ ἔλθω πλέον σότος.»
Αὐτὰ σκεφθεῖς, βρέ Περικλῆ, ἐπέστρεψα κατ' οἶκον,

ὅτε τὴν Φάτσα βλασφημῶν κι' ὅτε τὸν πρῶτον
[Λύκον,

ἐνῶ δὲ σκέψεις κατὰ νοῦν μοῦ ἤρχοντο πολλαὶ
ἐδάγκωνα μανιωδῶς τὸ μοῦσι τοῦ Βαλέ,
μὰ καὶ τὸν ἰνφραμόκομο ἐξέσχισα τὸν Ρήγα
κι' ἐτράβηξε μαρτύρια κι' ἡ Ντάμα οὐκ ὀλίγα,
καὶ τέλος πάντων ἔφαγα καμπόσα ζαχαράτα
καὶ τὸ πρῶτ' ἐξύπνησα κι' ἐπῆγα ἴσ'των παράτα.
Π.—Κι' ἐκεῖ πῶς διεσκεδάσες ;

Τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια...

πεῖσοι καὶ καββαλάρηδες μ' ὀλόχρυστα στολιδία,
κι' οἱ Βασιλεῖς κι' οἱ Αὐλικοὶ μὲ τόσους ἀνωτέρους
καὶ ὁ κλεινὸς Πρωθυπουργός, ποῦ βγάζει
[Καλογερούς.

Π.—Ἦσουν ἴσ'τὸ χειροφιλημα ;
Φ.—Κι' ἐγὼ μὲ τὸ ἀσκέρι
εἰς τὸ Παλάτι ἔτρεξα γιὰ νὰ φιλήσω χέρι,
μὰ ἔξεχασα κι' ἐτράβηξα εἰς τὸ ἀργοντικό μου

κι' ἐφίλησα, βρέ Περικλῆ, τὸ χέρι τὸ 'δικό μου.

Π.—'Ε! καὶ τοῦ χρόνου, Φασουλῆ...

Φ. Ἐυχαριστῶ... ἐπίσης...
μὰ σίχωσε τὸ ξύλο σου κι' ἔλθε νὰ με κτυπήσης.

Π.—Βλέπω πῶς ἐφρονιμέφεις καὶ δὲν σὲ μπαγλαρώνω.

Φ.—Μὰ ἔλα δὲς μου μερικαῖς γιὰ τὸν καλὸ τὸν χρόνο.

Π.—'Αφοῦ τὸ θέλεις καὶ καλά, ἔρσε καμπόσο ξύλο
μὲ πᾶσαν ἐπιφύλαξιν γιὰ τὸ κατόπιν φύλλο.

Ἐν Ἐλεγείῳ πολιτικῶν εἰς ἓνα τύπον μοναδικῶν.

Κι' ἡ Ροζοῦ ἀκόμη ἔσβυσε κι' ἐκείνη,
μὲ καρδιά καὶ γνῶσι χωριστὴ γυναικα...
τὴν φαιδρότητά μας ἀβρόθων ἐκίνη
κι' ἡ καλή της γλώσσα ὅλο κι' ἐπελέκα.

Μὲς 'στὴν τόση μούχλα, ποῦ ὁ τόπος ἔχει,
κι' ἡ Ροζοῦ μᾶς λείπει, ποῦταν ἡ χαρὰ της
πρῶτη πρῶτη πάντα 'στὴ Βουλῆ νὰ τρέχη
μὲ τὸ παρασόλι, μὲ τὰ κατσάρια της.

Πάντα μὲς 'στὴ μέση κάτι τί νὰ κάνη
Ἄμαζῶν ἀλήθεια μὲ πολέμου ὄδου,
κι' εἶχε καρδιοκτύπι γιὰ τὸν Δελγιάννιν
καὶ σωτήρα τοῦτον μόνον ἐθεώρει.

Κι' ὅταν 'στὸν Τρικούπην ἔνευε τὸ Στέμμα
ἡ καλὴ Ροζοῦ μας, πρῶτη Κορδονοῖστρα,
'στὸνα κι' ἄλλο χέρι μαῦρο ἔβλεπ' αἶμα
σὰν τὴν Λαῖδη Μάρκεθ, σὰν τὴν Κλυταιμνήστρα.

'Ἐβλεπε προδότας γύρω της μεγάλους,
ὁ Τρικούπης παίσις πάντοτε κι' εἰς ὅλα,
κι' ἔλεγε καὶ μὴν κι' ἔλεγε κι' εἰς ἄλλους:
«ζήτ' ὁ Δελγιάννινς, κάτω τὰ φωκὸλα.»

Κι' ὅταν τὸ Κορδόνι ἄθλα εἶδε τόσα
κι' ὑπεροδοξοσῆ μὲ τὸ παραπάνω,
ἔκραζε κι' ἐκείνη ἐκ χαρᾶς σκριτῶσα:
«τώρα δὲν μὲ μέλει, τὼρ' ἄς ἀποθάνω.»

'Ἔσβυσε κι' ἐκείνη, ὅπου τὸσπον φήμην
εἰς τοὺς κύκλους ὄλους εἶχε τὸνομά της,
κι' ὁ Ρωμὴ ὁ δ' ἀκρούει 'στὴν Δευκὴν της μνήμην,
δὲν θ' ἀκούσῃ πλέον τὸ κελάδημά της.

Θὰ κυττάξῃ γύρω μὲς 'στὰ θεωρεῖα
μῖπως εἰς κανένα τὴν Ροζοῦ του 'δῆ,
μὰ θὰ εἶναι ὅλα σκοτεινὰ καὶ κρούα,
τὴς Ροζοῦς ἡ γλώσσα δὲν θὰ κλειάδῃ.

Πᾶς καὶ σύ, γυναῖκα κοσμηματοπνεμένη,
κι' ἔχω εἰς τὰλῆθεια καὶ γιὰ σένα λύπην...
ἡ φολιὰ σου πάντα 'στὴ Βουλῆ θὰ μένη,
μὰ τὸ χελιδόνι ἀπ' αὐτὴν θὰ λείπη.

Ἄφιξις φιλιτάτου πρωτοδιπλωμάτου.

'Ἐκ Βερολίνου κατ' αὐτὰς μὲ οὐκ ὀλιγον πάχος
μᾶς ἦλθε δὴ γιὰ μποναμάς ὁ Ἄγγελος ὁ Βλάχος,
μαζὶ μὲ τὰ μπαούλα του καὶ τὰς εἰκόνας αἰφῶν
τοῦ φίλου του τοῦ Κάτζερ καὶ τῆς Αὐτοκρατορίας,
κι' αὐτὰ τὰ μούτρα μόνον του παρηγορίαν φέρων
εἰς τὰς ἡμέρας τῆς σχολῆς τὰς πληκτικὰς καὶ στείρας.

Καὶ ἦδη ἀναπαύεται μετὰ τσοσάτην κόπωσην,
λαλῶν δι' Αὐτοκράτορας καὶ διπλωμάτας γέφρους,
κι' ὅπως πύγιθιν ἔλλοτε εἰς τὴν θερμὴν μοι πρόποσιν,
εἶδὼ θὰ μένη Πρεσβευτῆς μὲ τρεῖς Μεγαλοσταύρους.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις, μ' ἄλλοις λόγους ἀγγελίαις.

'Ἐκείνο τὸ κατὰστημα Βασιλὶ τοῦ Κασόνη,
ὅπου 'στὸ σπῆτι 'βρίσκειται τοῦ Λάμπρου ἀποκάτου,
εἰς τοῦ Σταδίου τὴν ὁδὸν τὰ μάτιχ μας θαμβῶνει
καὶ μὲ στολίδιχ χίλιχ διὸ φεγγολοεὶ γεμάτο.
Θαύμα ἰδέσθαι ἀληθῶς!.. τί μαγαζὶ ποῦ εἶναι!...
μικρὸ Παρίσι φαίνεται μὲ τοῦτο αἰ' Ἀθῆναι,
κι' ἂν γελᾶσθῆς καμμιχ φορὰ ἀπ' ἔξω καὶ περᾶσης
ἀμέτους μέσα θὰ 'βρεθῆς καὶ κάτι θ' ἀγοράσῃς,
κι' ἂν εἶσαι ἀφιλόκαλος καὶ πρῶτος κασιδιάρης
τότε θὰ φύγῃς μοναχὰ καὶ πράγμα δὲν θὰ πάρῃς.
Λοιπὸν μὴ χάνετε καιρὸν, γιὰτ' εἶναι κριμα κι' ἀδικό
ἀπ' ἔξω νὰ κυττάζετε αὐτὸ τὸ Καπελλάδικο.

'Ἐξεδόθησαν ἐσχάτως κατὰ πάντα θελκτικὰ
καὶ τοῦ φίλου Βαλαδάην τὰ Μιχρασιατικὰ,
ποῦ σὰς εἶχα γράψῃ τόσα καὶ νομίζω περιττόν
τὰς συστάσεις τὰς ἰδίας νὰ εἰπῶ περὶ αὐτῶν.

Τοῦ Πραξιτέλους ὁ Ἑρμῆς ὑπὸ Φιλαδελφέως,
καὶ τοῦτον ἐν τοῖς μάλιστα δοκίμου συγγραφέως.
Καθ' ἔλα χαριέστατον βιβλίον ὁ Ἑρμῆς,
εὐχαριστοῦμεν δὲ θερμῶς τὸν γράψαντα κι' ἐμεῖς
δι' ὅσα καθ' ὑπερβολὴν ἐγκώμια μᾶς πλέκει,
ἂν καὶ πηγαίνουν ἄδικα γιὰ 'μένα τὸν ζευξέει.

Ὁ Ρωμῆος γνωστὸν οὐκ ἴκανον — πᾶς 'στὸ σπῆτι μου ἀνέδη,
'στὴν ἑκαπὸν ἀπάνω — κι' ἀπὸ τοῦδε σνοροεῖ
μὲ ζουδοχία ἔσδη, — δὲν 'στὸ λάδι τρεῖς 'στὸ ξέδι,

μὲ Ἰμητορ, μὲ μὲ μάνθη, — μὲ μεγάλ' αἰσοδομή,
καὶ μὲ χίλια δίχως ἀδρα, — ποῦταν ἄλλοτε μαμμῆ.